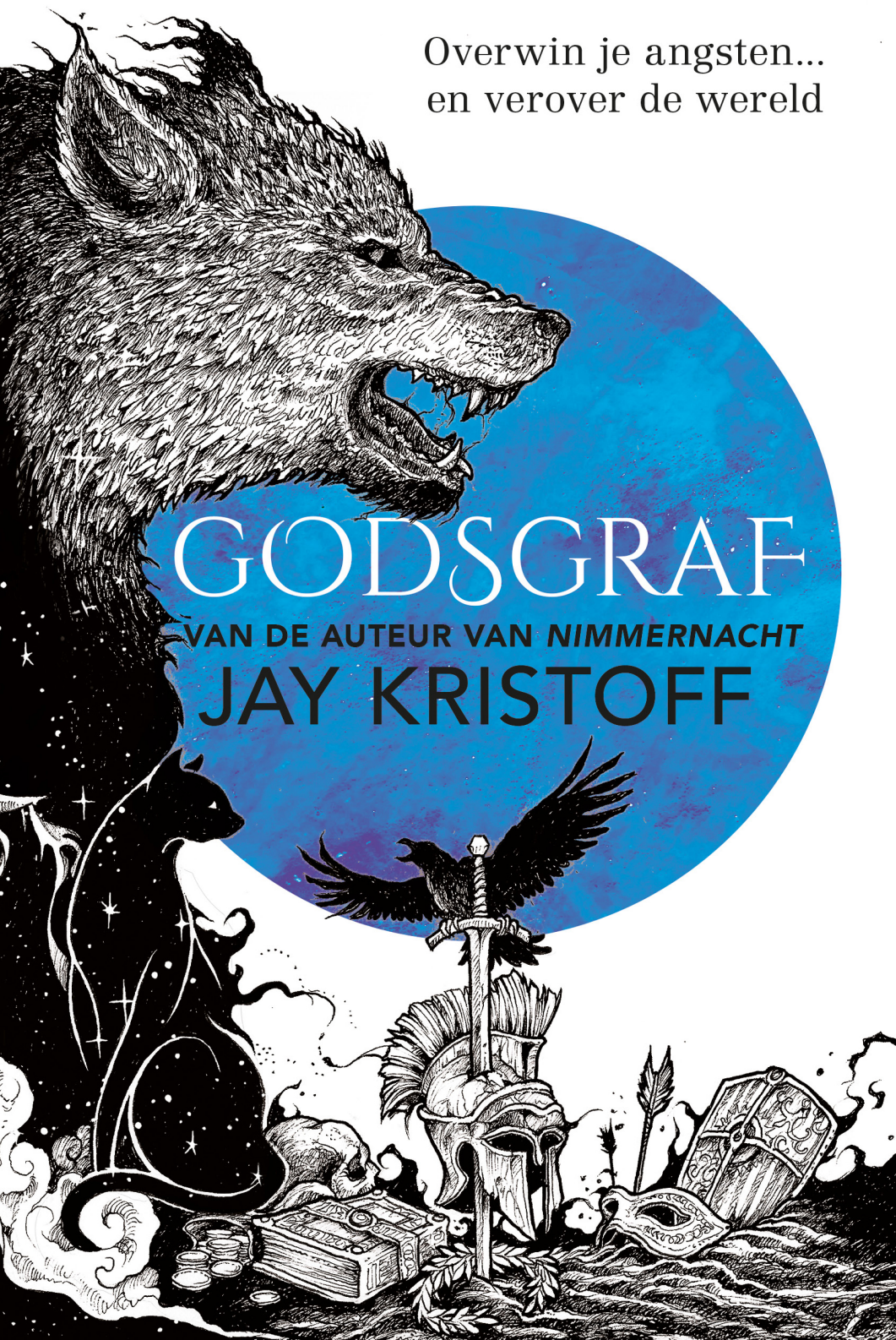

Overwin je angsten...
en verover de wereld

GODSGRAF

VAN DE AUTEUR VAN NIMMERNACHT

JAY KRISTOFF

Boek 1

De rode belofte

Parfum

Niets stinkt zo erg als een rottend lijk.

Het duurt even voordat het echt onaangenaam gaat ruiken. Als je je broek niet volschijnt voordat je sterft, is de kans groot dat dat vlak daarna alsnog gebeurt – zo werken die menselijke lichamen van jullie nu eenmaal, vrees ik. Maar ik heb het niet over de banale stank van poep, beste vrienden. Ik bedoel dat scherpe parfum van de sterfelijkheid zelf waar je ogen van gaan tranen. Het duurt een wende of twee voordat een lijk goed is opgewarmd, maar zodra het feest in volle gang is, vergeet je de bijbehorende stank niet snel meer.

Voordat de huid begint te rotten, de ogen wit worden en de buik opzwelt als een walgelijke ballon, begint het al. Het heeft iets zoetigs dat door je keel naar beneden glijdt en je maag doet draaien als een boterkarn. Ik denk eerlijk gezegd dat het iets primitiefs losmaakt. Datzelfde deel in jullie stervelingen dat het duister vreest. Dat wéét, zonder een spoortje twijfel, dat wie je ook bent en wat je ook doet, de wurmen uiteindelijk hun feestmaal zullen hebben, en dat ook jij, en alles wat je lief is, zal sterven.

Toch duurt het een tijdje voordat een lijk zo bedorven is dat je het van mijlenver kunt ruiken. Dus toen Traandrinker een vleugje van de zoete stank van bederf opving op de Ashkahische fluisterwinden, wist ze dat de lijken minstens twee wendes dood moesten zijn.

En dat het er gruwelijk veel moesten zijn.

De vrouw trok de teugels aan en bracht haar kameel tot stilstand

terwijl ze haar vuist hief als teken voor haar gevolg. De koetsier van de karavaan achter haar zag haar signaal en de lange, kronkelende sliert wagens en dieren kwam spuwend, grommend en stampend tot stilstand. De hitte was moordend – twee zonnen brandden aan de verblindend blauwe hemel en kleurden de hele woestijn om hen heen rimpelend rood. Traandrinker reikte naar de waterzak aan haar zadel en nam een lauwe slok terwijl Cesare, haar rechterhand, naast haar de teugels aantrok.

‘Problemen?’ vroeg hij.

Traandrinker knikte in de richting van de weg naar het zuiden. ‘Zo te ruiken wel.’

De Dweymeriaanse vrouw was groot, net als alle anderen van haar volk, bijna twee meter lang. Nagenoeg elke centimeter van haar lichaam bestond uit spieren. Haar huid was donkerbruin en haar gelaat was versierd met de ingewikkelde gezichtstatoeages die de bewoners van de Dweymeriaanse eilanden kenmerkten. Een lang litteken liep van het midden van haar voorhoofd via een melkwit oog over haar wang naar beneden. Ze was gekleed als een zeevaarder: een driekante steek en een oude kapiteinsjas. Maar de oceanen die ze bevoer bestonden nu uit zand, en de enige dekken waar ze nog overheen liep waren die van haar karavaan van wagens. Nadat haar schip jaren geleden was vergaan, waarbij haar hele bemanning omkwam en haar volledige lading verloren ging, had Traandrinker besloten dat de Moeder van Oceanen een bloedhekel had aan haar en het schip waarop ze voer.

Dus had ze voor de woestijn gekozen.

De kapitein beschermde haar ogen tegen het felle licht en tuurde in de verte. De fluisterwinden schuurden en klauwden om haar heen en haar nek begon te tintelen. Het was nog zeven wendes naar de Hangende Tuinen en het was niet ongebruikelijk dat deze weg zelfs tijdens zomersdiep door slavenhandelaren werd bezocht. Maar de twee zonnen stonden hoog aan de hemel, en zo vlak voor immerlicht hoopte ze dat het te heet zou zijn voor dramatische toestanden.

Maar de stank was onmiskenbaar.

‘Dogger,’ brulde ze. ‘Graccus, Luka, verzamel je manschappen en kom met mij mee. Stofloper, ga door met de ijzerzang. Als er een zandkraken aan mijn kont komt knagen, dan kom ik uit de hel terug om aan jóú te knagen.’

‘Jawel, kap’tein!’ riep de grote Dweymeriaan. Stofloper draaide zich naar de rij ijzeren buizen die op de achterste wagen van de karavaan waren vastgeschroefd. Hij pakte een lange pijp en begon erop los te slaan alsof hij een ongehoorzame hond geselde. De valse klanken van de ijzerzang voegden zich bij het gekmakende gefluister dat vanuit de noordelijke woestenij om hen heen blies.

‘En ik?’ vroeg Cesare.

Traandrinker grijnsde naar haar mannelijke rechterhand. ‘Jij bent te mooi om je in gevaar te brengen. Blijf hier en hou een oogje op het vee.’

‘Ze hebben het zwaar in deze hitte.’

De vrouw knikte. ‘Geef ze wat water en laat ze even hun ledematen strekken terwijl je op ons wacht. Maar blijf in de buurt. Dit is gevaarlijk terrein.’

Cesare tikte tegen zijn hoed. ‘Jawel, kap’tein.’

Dogger, Graccus en Luka kwamen op hun kamelen aanrijden en voegden zich bij Traandrinker aan het hoofd van de karavaan. Ondanks de hitte waren de mannen alle drie gekleed in een dikke leren jas, en Dogger en Graccus droegen zware kruisbogen. Luka had zoals altijd zijn werpmessen bij zich en bij zijn mondhoek hing een cigarillo. De Liisiaan vond pijlen iets voor lafaards en hij was behendig genoeg met zijn messen om geen tegenspraak te krijgen. Maar hoe hij het in deze hitte kon verdragen om te roken, was haar een raadsel.

‘Ogen open, monden dicht,’ beval Traandrinker. ‘Laten we gaan.’

Het viertal ging op pad door de rotsachtige woestenij en de stank werd met de seconde erger. Traandrinkers mannen vormden de stoerste bende hufters die er onder de zonnen te vinden was, maar zelfs de allerstoersten waren geboren met reukzin. Dogger drukte een vinger tegen zijn neus en blies een snotpegel uit beide neusga-

ten, vloekend op Aa en alle vier zijn dochters. Luka stak nog een cigarillo op en Traandrinker kwam bijna in de verleiding een trekje te vragen om de vieze smaak in haar mond kwijt te raken, ondanks de vervloekte hitte.

Ze vonden de karavaan twee mijl verderop op de weg.

Hij stelde niet veel voor: slechts twee wagens en vier kamelen, die opgezwollen in het zonslicht lagen. Traandrinker knikte naar haar mannen, en ze stegen af om met hun wapens in de aanslag rond de geruïneerde wagens te lopen. De lucht gonsde van de insectenvleugeltjes.

Een slachtpartij, zo te zien. Pijlen lagen her en der op het zand en staken uit de zijkanten van de wagens. Traandrinker zag een gevallen zwaard. Een gebroken schild. Een lange veeg opgedroogd bloed, als de handtekening van een krankzinnige, en een woeste dans van voetafdrukken rond een koude kookkuil.

‘Slavenhandelaren,’ mompelde ze. ‘Een paar wendes geleden.’

‘Ja.’ Luka knikte en nam nog een haal van zijn cigarillo. ‘Daar ziet het wel naar uit.’

‘Kap’tein, ik kan hier wel wat hulp gebruiken,’ riep Dogger.

Met Luka aan haar zijde liep Traandrinker tussen de gesneuvelde dieren door terwijl ze de wolk vliegen wegwuifde. Ze zag Dogger, met zijn kruisboog gespannen maar niet geheven, en zijn andere hand smekend in de lucht. En hoewel hij zo iemand was die zich er vooral druk om maakte of er geen bloed op zijn schoenen spatte wanneer hij iemand de keel doorsneed, klonk zijn stem nu zacht, alsof hij tegen een angstige merrie sprak.

‘Ho, ho,’ zei hij sussend. ‘Rustig maar, meisje...’

Er lag hier nog meer bloed in het zand, donkerbruin op donkerrood. Iets verderop zag Traandrinker de veelbetekenende heuveltjes van een tiental verse graven. En toen ze langs Dogger keek, zag ze tegen wie hij zo sussend sprak.

‘Bij de brandende snikkel van Aa,’ mompelde ze. ‘Kijk nou toch.’

Een meisje. Hooguit achttien jaar. Bleke huid, licht verbrand door het zonslicht. Lang, zwart haar dat in een recht afgesneden

pony boven haar ogen hing. Haar gezicht was besmeurd met stof en opgedroogd bloed. Maar Traandrinker zag dat ze onder al dat vuil een schoonheid was, met hoge jukbeenderen en volle lippen. Ze had een dubbelzijdige gladius in haar handen, gebutst door recent gebruik. Haar dijbeen en ribbenkast waren verbonden met lappen, die doordrenkt waren met bloed dat op een ander tijdstip was vergoten dan dat op haar tuniek.

‘Wat een mooi bloempje ben jij,’ zei Traandrinker.

‘B-Blijf uit mijn buurt,’ zei het meisje waarschuwend.

‘Rustig maar,’ mompelde Traandrinker. ‘Je hebt geen staal meer nodig, meisje.’

‘Dat bepaal ik zelf wel, als je het goed vindt,’ zei ze met trillende stem.

Luka sloop naar de zijkant van het meisje en stak een snelle hand naar haar uit. Maar ze draaide zich snel als kwikzilver om en gaf hem zo’n harde trap tegen zijn knie dat hij in het zand beet. De Liisiaan hapte naar adem toen hij het meisje opeens achter zich voelde, met de punt van haar gladius tegen de zachte plek tussen zijn schouder en nek gedrukt. Zijn cigarillo bungelde tussen lippen die plotseling gortdroog waren geworden.

Ze is snel.

De ogen van het meisje flitsten toen ze Traandrinker toebeet: ‘Blijf uit mijn buurt, anders zweer ik bij de Vier Dochters dat ik hem afmaak.’

‘Dogger, wees een brave jongen en trek je terug,’ beval Traandrinker. ‘Graccus, stop je boog weg en geef de jonge dona wat ruimte.’

Traandrinker wachtte tot haar mannen gehoorzaam achteruit waren gelopen zodat het meisje haar paniek kon laten luchten. De vrouw zette langzaam een stap naar voren, met uitgestrekte armen en haar handpalmen naar buiten gericht.

‘We willen je geen kwaad doen, bloempje. Ik ben maar een eenvoudige handelaar en dit zijn mijn mannen. We zijn op weg naar de Hangende Tuinen en roken de lijken, dus kwamen we een kijkje nemen. En dat is de waarheid. Ik zweer het bij Moeder Trelene.’

Het meisje nam de kapitein met een behoedzame blik op. Luka kromp ineen toen de punt van het staal in zijn nek drong en er een druppel bloed opwelde.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Traandrinker, hoewel ze het antwoord al wist.

Het meisje schudde haar hoofd terwijl er tranen op haar wimpers verschenen.

‘Slavenhandelaren?’ vroeg Traandrinker. ‘Dit gebied is er berucht om.’

De lip van het meisje trilde. Ze greep haar zwaard steviger vast.

‘Reisde je met je familie?’

‘Met m-mijn vader,’ antwoordde het meisje.

Traandrinker nam het meisje eens goed op. Ze was vrij klein en tener, maar gezond en sterk. Ze had zich onder de wagens verschanst en een stuk canvas over zich heen getrokken om zich tegen de fluisterwinden te beschermen. Ondanks de stank was ze bij de wrakstukken gebleven, waar voldoende voorraden waren en ze sneller zou worden gevonden, wat inhield dat ze slim was. En hoewel haar hand trilde, hield ze dat zwaard vast alsof ze wist hoe ze ermee om moest gaan. Luka was sneller op de grond beland dan het ondergoed van een bruid tijdens haar huwelijksnacht.

‘Je bent geen handelaarsdochter,’ concludeerde de kapitein.

‘Mijn vader was een huurling. Hij werkte op de karavanen uit Nuuvash.’

‘Waar is je pa nu, Bloem?’

‘Daar,’ zei het meisje schor. ‘Bij d-de anderen.’

Traandrinker keek naar de verse graven. Zo’n drie voet diep. Droog zand. Woestijnhitte. Geen wonder dat het hier zo stonk.

‘En de slavenhandelaren?’

‘Die heb ik ook begraven.’

‘En nu wacht je hier, waarop?’

Het meisje wierp een blik in de richting van Stofflopers ijzerzang. Zo ver naar het zuiden was er weinig kans op zandkrakens. Maar ijzerzang betekende wagens, en wagens betekenden hulp, en hier bij

de doden blijven leek niet haar intentie, begraven pa of niet.

‘Ik kan je eten aanbieden,’ zei Traandrinker. ‘En je kunt mee-reizen naar de Hangende Tuinen. Je hoeft niet bang te zijn voor opdringerige mannen. Maar je zult dat zwaard moeten wegdoen, Bloem. De jonge Luka is niet alleen een krijger, maar ook onze kok.’ Traandrinker waagde een glimlachje. ‘En zoals mijn echtgenoot tegen je zou zeggen als hij nog in ons midden was: je wilt echt niet dat ik je eten klaarmaak.’

De ogen van het meisje vulden zich met tranen toen ze weer naar de graven keek.

‘We zullen een steen voor hem maken voordat we weggaan,’ beloofde Traandrinker zacht.

Toen vielen de tranen en het gezicht van het meisje vertrok alsof iemand er een trap tegen had gegeven. Ze liet haar zwaard zakken. Luka rolde over het zand bij haar vandaan. Het meisje bleef doodstil staan, als een beschadigd portret, met gordijntjes van met bloed besmeurd haar rond haar gezicht.

De kapitein had bijna medelijden met haar.

Ze liep langzaam over het met bloed en ingewanden bezaaide zand op het meisje af, omgeven door een sluier van vliegen. Ze trok haar handschoen uit en stak een eeltige hand uit.

‘Ze noemen me Traandrinker,’ zei ze. ‘Van de Zeespeerclan.’

Het meisje stak haar hand uit, met trillende vingers. ‘Ik ben M...’

Traandrinker greep haar bij de pols, draaide om haar as en wierp het meisje over haar schouder. Met een gil stortte het kind ter aarde. Traandrinker plantte haar laars op haar borst, net hard genoeg om de laatste vechtlust uit haar longen te persen.

‘Dogger, wees een brave jongen en sla haar in de boeien,’ zei de kapitein. ‘Handen en voeten.’

De Itreyaan pakte de kluisters van zijn riem en klemde ze om de handen en voeten van het meisje. Haar vechtlust keerde terug en ze krijste en vocht toen Dogger de ijzers strakker aandraaide. Traandrinker schopte zo hard in haar buik dat ze overgaf op het zand. De kapitein gaf haar voor de zekerheid nog een trap na en brak

bijna haar ribben. Het meisje zakte met een langgerekte, ademloze kreun ineen.

‘Hijs haar overeind,’ beval de kapitein.

Dogger en Graccus zetten het meisje op haar benen. Traandrinker greep een handvol haar vast en trok het hoofd van het meisje naar achteren zodat ze in haar ogen kon kijken.

‘Ik heb je beloofd dat je niet bang hoeft te zijn voor ongewenste aandacht van mijn mannen en daar hou ik me aan. Maar als je moeilijk blijft doen, dan zal ik je pijn doen op alle onaangename manieren die ik kan bedenken. Hoor je me, Bloem?’

Het meisje kon alleen maar knikken. Haar lange, verwarde zwarte haar zat tegen haar mondhoeven geplakt. Traandrinker knikte naar Graccus, en de grote man sleepte het meisje om de verwoeste karavaan heen en wierp haar over de rug van zijn grommende kameel. Dogger was de wagens al aan het plunderen en doorzocht alle vaten en kisten. Luka voelde aan de snijwond in zijn nek en wierp een blik op de gladius van het meisje die verderop in het zand lag.

‘Als je je nog eens door zo’n kind laat verwonden,’ waarschuwde Traandrinker hem, ‘dan laat ik je hier achter voor die vervloekte stofschimmen. Is dat begrepen?’

‘Jawel, kap’tein,’ mompelde hij beschaamd.

‘Help Dogger met de buit. Breng al het water naar de karavaan. Neem alles mee wat je kunt dragen en wat het meenemen waard is. Steek de rest in brand.’

Traandrinker spuwde in het zand en veegde de vliegen uit haar goede oog terwijl ze over het met bloed doordrenkte zand naar Graccus toe liep. Ze sprong op haar kameel en met een scherpe trap in de flank van het dier reed het tweetal terug naar de karavaan.

Cesare zat op de bok op hen te wachten, met een zure uitdrukking op zijn knappe gezicht. Zijn ogen lichtten even op toen hij het meisje zag dat kreunend en half buiten bewustzijn over de bult van Graccus’ kameel hing.

‘Voor mij?’ vroeg hij. ‘Dat had je nou niet moeten doen, kap’tein.’

‘Slavenhandelaren hebben een handelskaravaan overvallen en

meer hooi op hun vork genomen dan ze aankonden.’ Traandrinker knikte naar het meisje. ‘Zij is de enige overlevende. Graccus en Dogger nemen water mee terug uit de verwoeste wagens. Verdeel het onder het vee.’

‘Er is er weer eentje doodgegaan van de hitte.’ Cesare gebaarde naar de achterkant van de karavaan. ‘We vonden hem toen we de anderen naar buiten lieten voor wat lichaamsbeweging. We zijn deze tocht al de helft van onze lading kwijtgeraakt.’

Traandrinker trok haar driesteek van haar hoofd en liet haar hand over haar bezwete schedel glijden. Ze keek naar het vee dat in de kooien rondscharrelde: mannen, vrouwen en een handvol kinderen, die met knipperende ogen opkeken naar de genadeloze zonnen. Slechts een aantal van hen was geboeid – de meesten waren zo verzwakt door de hitte dat ze geen kracht meer hadden om te vluchten, en bovendien konden ze nergens heen. Hier in de Ashkahische Fluisterwoestijn wachtte hun niets dan de dood.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze met een knikje naar het meisje. ‘Kijk eens naar haar. Zo’n pronkstuk zal onze verliezen compenseren en ons zelfs winst opleveren. Een van de Dochters heeft ons toegelachen.’ Ze wendde zich tot Graccus. ‘Sluit haar op bij de vrouwen. Zorg ervoor dat ze een dubbel rantsoen krijgt tot we de Tuinen bereiken. Ik wil dat ze er gezond uitziet tussen het vee. Als je haar verder met één vinger aanraakt, dan hak ik hem eraf en laat ik je hem opeten, begrepen?’

Graccus knikte. ‘Jawel, kap’tein.’

‘Stop de anderen terug in hun kooien. Laat de dode achter voor de rustelozen.’

Cesare en Graccus gingen aan de slag en lieten Traandrinker in gedachten verzonken achter.

De kapitein zuchtte. Over een paar maanden zou de derde zon opkomen. Dit zou waarschijnlijk de laatste tocht zijn die ze tot na immerlicht zou maken, en de godheden hadden blijkbaar besloten deze reis tot een hel te maken. Een uitbraak van dysenterie had hun een hele wagen vol vee gekost, nog geen week nadat ze uit

Rammahd waren vertrokken. De jonge Cisco was ergens door te grazen genomen toen hij even was weggeglipt om te pissen – waarschijnlijk door een stofschim, te oordelen naar wat er van hem was overgebleven. En deze hitte dreigde de rest van haar oogst te laten verleppe voordat ze de markt zelfs maar hadden bereikt. Het enige wat ze nodig had was een koele bries, al was het maar voor een paar wendes. Misschien een kort regenbuitje. Voordat ze vertrok, had ze in Nuuvash een sterk, jong kalf geofferd op het Altaar van Stormen. Maar had Vrouwe Nalipse geluisterd?

Na die schipbreuk jaren geleden, die haar bijna alles had gekost wat ze had, had Traandrinker gezworen bij het water vandaan te blijven. Vlees over zee vervoeren was riskanter dan over land. Maar ze durfde te zweren dat de Moeder van Oceanen nog steeds probeerde haar het leven zuur te maken, al betekende dat dat ze haar zus, de Moeder van Stormen, bij de kwelling moest betrekken.

Geen zuchtje wind.

Geen druppel regen.

Maar dat fraaie bloempje was fris en die rondingen zouden een goede prijs opleveren op de markt. Het was een geluk dat ze haar hier hadden gevonden, onbezoedeld in al deze ellende. De Ashkahische Woestijn, waar het wemelde van de overvallers, slavenhandelaren en zandkrakens, was geen plek voor een meisje om in haar eentje rond te zwerven. Dat Traandrinker haar had gevonden voordat iemand of iets anders dat deed, was een teken dat een van de Dochters haar wel goedgezind moest zijn.

Het was bijna alsof iemand wilde dat het zo gebeurde...

Het meisje was bij de andere vrouwen en kinderen in de voorste wagen gegooid. De roestige ijzeren kooi was bijna twee meter hoog. De vloer was bedekt met vuil en uitwerpselen, en de stank van zwetende lichamen en rotte adem was bijna net zo erg als die van de dode kamelen. De grote man, die Graccus heette, had haar niet bepaald zachtzinnig behandeld, maar hij had zijn woord aan zijn kapitein gehouden en niets anders met zijn handen gedaan dan haar

naar binnen gooien, de deur van de kooi dichtsmijten en hem op slot draaien.

Het meisje zat ineengedoken op de vloer. Ze voelde de blikken van de vrouwen om haar heen, de nieuwsgierige ogen van de jongens en meisjes. Haar ribben deden pijn door de schoppen die ze had gekregen, de tranen die ze had vergoten hadden sporen achtergelaten in het bloed en het vuil op haar wangen. Ze maande zichzelf tot kalmtte en probeerde rustig te ademen, met gesloten ogen.

Na een tijdje voelde ze zachte handen die haar overeind hielpen. De kooi zat vol, maar in een hoekje was net genoeg ruimte om te zitten, met haar rug tegen de harde tralies gedrukt. Ze deed haar ogen open en zag een jong, vriendelijk gezicht, besmeurd met vuil, en groene ogen.

‘Spreek je Liisiaans?’ vroeg de vrouw.

Het meisje knikte zwijgend.

‘Hoe heet je?’

Het meisje fluisterde tussen haar gezwollen lippen door: ‘... Mia.’

‘Vier Dochters,’ zei de vrouw tut-tuttend terwijl ze het zwarte haar van het meisje naar achteren streek. ‘Hoe komt zo’n mooi poppetje als jij op een plek als deze terecht?’

Het meisje wierp een blik op de schaduw onder haar.

En keek weer op naar die sprankelende groene ogen.

‘Tja,’ verzuchtte ze. ‘Dat is een goede vraag.’